

Cursa d'obstacles

written by Pere Grau i Rovira | 4 de maig de 2021

No dic res de nou ni d'original si constato que a començaments de maig del segon any pandèmic, una part notable de la població catalana està que bufa i no comprèn com pot ser que als partits que han aconseguit una majoria independentista al Parlament els hi costi tant d'arribar a un acord viable per formar un govern estable que tingui perspectives de durar prou i que no corri altra vegada el perill de sabotatge intern que ha fet ensopegar més d'una vegada els governs presidits per Puigdemont i per Torra.

Quan escric aquestes línies, l'única cosa segura és que sembla que d'una manera o altra s'evitarà d'anar a noves eleccions en les quals tots els actors del drama hi perdrien. Però per sortir de l'atzucac no hi ha una sola porta sinó dues o tres. Una porta principal –el govern conjunt– i portes “de servei”, la més concreta de les quals és invertir Aragonés, però quedar Junts fora del govern donant-li suports puntuals. Quina porta s'obri i quines quedin tancades decidirà en gran manera l'efectivitat i la continuïtat de la gestió governamental.

Aquí i avui, però, no em vull perdre en elucubracions hipotètiques de si passarà això o allò, sinó que voldria parlar primer d'una conseqüència gairebé segura del resultat que hi hagi (o no) de les negociacions. Vull dir que sigui quin sigui el model que al final es triï, hi haurà tant als mitjans de comunicació com a les xarxes socials una gran cridòria per part dels que no hi estiguin conformes, una cacofonia eixordant. Els uns criticant que el partit A no hagi cedit en el punt x o y. Els altres exclamant-se que ho hagi fet el partit B en els punts w i z. Serà l'hora de les queixes dels fonamentalistes. Contra el propi partit o contra l'altre. Crec que de totes aquestes explosions de fonamentalisme ideològic n'hauríem de passar full ràpidament, acceptar la situació que s'hagi produït i veure com se'n pot treure partit

per tirar el país endavant. I fer-ho de debò, no amb paraules pomposes i de contingut dubtós.

I per molt que això pugui molestar als incondicionals d'ERC, al meu modest parer aquest partit tindrà la responsabilitat més gran en un (no probable, però si possible) fracàs final de les negociacions. Sempre he defensat ERC d'atacs extrems (i de vegades incivils) que ha rebut en els darrers anys. Sempre he dit que creia en la bona fe dels seus dirigents, però dient al mateix temps en quins punts creia que s'equivocaven. I el més greu de tots segueix sent la insistència en el diàleg amb Madrid.

Aquí a *l'Unilateral* el 29/04, l'exmilitant d'ERC Jaume Renyer, en el seu article (["...ni unitat, ni unilateralitat, ni independència"](#)) en feia una crítica tallant i bastant difícil de rebatre. Però encara més que el text d'en Renyer, crec que n'hi ha un altre que posa directament el dit a la llaga. És l'entrevista amb el prestigiós economista Germà Bel, [publicada a Vilaweb, el 2 de maig](#). La seva opinió sobre el "diàleg", sobre la "taula de negociacions", és dràstica. I en reproduïxo alguns fragments que ho expressen millor de com ho he fet jo més d'una vegada. El primer, sobre la taula de negociació: "Era mentida. Si el PSOE sempre ha dit que no negociaria la demanda d'autodeterminació. Què vol dir una taula de negociació? Una taula de diàleg. Em podeu dir qui del govern espanyol ha parlat de taula de negociació? Aquesta taula de diàleg tenia una funció que era una investidura i un pressupost. La retòrica..."

Sobre els dos anys de paciència que vol ERC: "Els catalans ja saben què hi ha. Perquè el PSOE ja ho diu; els únics que sembla que no ho sàpiguen són els que han signat aquest acord."

Sobre el paper de la independència en la legislatura vinent, creu que per alguna gent ha perdut prioritat: "Per això és normal que altres qüestions tinguin un impacte més fort que no

en els darrers anys. Ara el tema de la independència quedarà aparcats (...). Temporalment? Sí. Ho diuen els protagonistes. Durant dos anys, aparcats" (...). Dir que durant dos anys no faràs res, no entenc com això t'aproxima a tenir més força..."

Que Junts hagi acceptat que es donin aquests dos anys de coll pel "diàleg", crec que és una concessió que demostra la seva voluntat d'arribar a un acord, que segurament sense aquesta concessió no seria possible. Però qui es pot estranyar que ho faci amb condicions? Que demani que es digui clar què es farà si del "diàleg" no en surt res i si això es demostra ja abans de transcórrer els dos anys? Qui es pot estranyar que demani moltes concrecions en lloc de retòrica vagarosa, si tenim els antecedents de com han grinyolat els governs de coalició anteriors? I qui es pot estranyar que no vulgui engegar a la paperera el Consell per la República, l'únic instrument que té Catalunya fora de l'abast de la sobirania espanyola? Segur, al Consell s'hi poden fer canvis, però sisplau, cap que li prengui llibertat d'acció.

Perdoneu una comparació segurament trivial. Aquestes negociacions s'estan convertint en un film de "suspens", que riu-te'n dels de Hitchcock. Esperem que "guanyin els bons". I aquests (siguin del partit que siguin) són els que vulguin anar per feina, sense deixar-se entabanar per promences que ni la setmana dels tres dijous es veuran complertes.